

Arrest

nr. 63 283 van 17 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Ulaanbaatar, Mongolië. Sinds 2008 kreeg uw echtgenoot problemen op zijn werk in het Corporate Hotel. Om welke problemen het precies gaat, weet u niet. Ten gevolge hiervan vluchtte uw echtgenoot op 2 november 2009 naar België. U verbleef samen met jullie dochter bij uw ouders. De belagers van uw echtgenoot kwamen uw naam, adres en telefoonnummer op het spoor. Na het vertrek van uw echtgenoot uit Mongolië werd u eerst telefonisch gevraagd waar hij was. Nadien kwamen er ook mannen naar het huis van uw moeder om achter uw man te vragen. U zei hen dat u gescheiden was en geen contact meer met hem had. Op 29 november 2010 reist u met behulp van dezelfde smokkelaar als uw man van Mongolië met de trein naar Moskou.

Van daaruit nam u een trein naar Polen en vervolgens werd u met een auto naar België gebracht. Tijdens deze reis maakte u gebruik van een vals paspoort dat de smokkelaar voor u geregeld had. Op 6 december 2010 kwam u in België aan en diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte en uw huwelijksakte neer.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Geen enkel van de door u neergelegde documenten volstaan echter om de problemen die uw echtgenoot kende in Mongolië en uw hieraan verbonden asielrelaas te staven. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot B.B. (...) (O.V. 6.524.202) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...)“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van B.B. (...).*

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 284 van 17 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B.B. (...) verworpen.*

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)“

2.1. *Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing en vraagt om een hervorming van de beslissing. Derhalve roept hij een schending van de materiële motiveringsplicht in.*

2.2. *Verzoeker betwist dat de door hem aangehaalde problemen geen verband hebben met één van de criteria van de Conventie van Genève. Hij werd immers als ober betrokken bij “geheime” politieke besprekingen en zo tegen zijn wil betrokken bij politieke feiten die het daglicht niet konden of mochten zien. Hij kon niet de nodige bescherming krijgen voor de feiten waarvan hij het slachtoffer werd.*

De Raad meent zoals verweerder stelt dat de commissaris-generaal terecht stelde dat de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging door zijn voormalige werkgever vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Verzoeker stelt dat hij vreesde vermoord te worden omwille van de “geheime” informatie die hij te horen kreeg terwijl hij werkte als ober. Hij vreesde dus niet vervolgd te worden omwille van één van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, namelijk religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Ook het feit dat er politiekers bij de geheime besprekingen betrokken waren verandert hier niets aan. Het is immers niet omwille van het hebben van een bepaalde politieke mening dat verzoeker problemen kende, maar wel omwille van het beschikken over bepaalde gevoelige informatie dat zijn werkgever hem vervolgde, in casu hem bedreigde en hem mishandelde. Het gegeven dat

verzoeker op een bepaald moment te kennen gaf voor de Democratische Partij te stemmen waarna hij geslagen werd door zijn werkgever, verandert hier niets aan. Verweerder wijst er op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de grond van de vervolging in se de "geheime" informatie was die hij te horen kreeg. Hij kreeg immers van bij de aanvang van zijn werk als privé ober de waarschuwing dat hij niets mocht vertellen van wat hij zag en hoorde, omdat hij anders vermoord zou worden. Hij werd trouwens ook al geslagen en bedreigd voor hij te kennen gaf voor de Democratische Partij te stemmen. De slagen die hij kreeg na te hebben gezegd voor de Democratische partij te stemmen, kaderen dan ook in de algehele context van bedreigingen en mishandelingen die verzoeker stelde te hebben ondergaan binnen het criminele milieu waarin hij terecht kwam. De commissaris-generaal besloot terecht dat de door verzoeker aangehaalde feiten louter criminele, en dus gemeenrechtelijke feiten, betreffen, die geen verband hebben met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

2.3. Verzoeker stelt dat hij in de weinige tijd die hem was gegund de meest relevante feiten heeft geciteerd voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker betwist dat de feiten van 2009, die zich vlak voor zijn vertrek afspeelden, een cruciale rol speelden in zijn relaas. De feiten van de slagen in 2008 zijn de meest relevante feiten, vermits dit de feiten zijn die aanleiding gaven tot de problemen waarvoor verzoeker uiteindelijk met gevaar voor zijn leven het land moest verlaten. De feiten van 2009 waren desgevallend de druppel. Het feit dat hij hiervan attesten neerlegde verandert daar niets aan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad meent zoals verweerder stelt dat van verzoeker, die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden. Het niet vermelden van de vechtpartij op 10 maart 2009 doet op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De bestreden beslissing stelt terecht dat deze gebeurtenis een cruciale rol speelde in de problemen die verzoeker ertoe hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker stelt dat de tussentijd tussen de eerste problemen en de datum van het verlaten van het land aantoonst dat hij eerst alle interne oplossing heeft gezocht en pas in laatste instantie zijn land verliet, wanneer geen andere mogelijkheden meer open lagen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet nader bepaalt welke oplossingen hij gezocht heeft. De Raad meent zoals verweerder stelt dat verzoeker pas op 2 november 2009 zijn land verlaten heeft, terwijl zijn problemen reeds april/mei 2008 begonnen én hij verklaarde sinds de vechtpartij in maart 2009 naar een manier te zoeken om aan zijn werkgever G. te ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS p. 7), de ernst van de door hem aangehaalde vrees ernstig ondermijnt.

Wat de naamsverandering van verzoeker betreft en het feit dat zijn echtgenote zich met naam op het internet kenbaar maakt meent de Raad dat dit een overtollig motief is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen. (...)"

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. Voorzitter;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS